

הגנב מפאריז (ארנון, ירושלים: צרפת) וורו גנב את כל כספו, והתכוון להשיא את ארוסתו לגבר אחר, עשיר ממנו. הגניבה הראשונה שלו נעשית מתוך נקמה בודו, במטרה לקלקל את הגשואין.

אבל זה מוצא חן בעיניו. הוא מתמחה במקצוע. רוכש נסיון, קולגות ומגניבה לגניבה, משוד לשוד, שיטות משתפרות וגאונות ודבקותו במקצוע גדולת.

ברור שלכל זה לא חסר רקע רעיוני - ידיו ומורו למקצוע הוא כומר ביום וגנב בלילה. נשות גדולי המכובדים משתפות איתו פעולה - תמורת שכר, מוסרות לו אינפורמציה היכן וממי לגנוב, ובמסיבות מהדרות הוא עושה הכרה עם קרבנותיו. הסיפור מתרחש באנגליה ובצרפת שלפני המהפכה, והגנב החינני מתעלל בחברה הגבוהה, מגלה בה את הבקיעים המוסריים, ויוצר בה את הבקיעים החומריים.

מבחינה רעיונית היה אולי סרטו של ברסון, הכיניס, יותר רציני ומעמיק, אבל הסרט הזה אלגנטי מאוד ומשכנע. בלמונדו מקסים כרגיל, זינבייב ביולד עוצרת נשימה, ושאר השחקנים עוזרים להם במלאכה.

לא חסר

כלום

ליירי צ'פלין (בן-יהודה, תל-אביב; ארצות-הברית).

מלחמת מסוקים - יש.

מלחמה תתימית - יש.

מכונות בוערות מתרסקות, מתדרדרות ל-תהומות - יש.

קרב באיצטדיון ענק - יש.

קרב במעבדה כימית - יש.

קרב במחנן טילים אטומיים - יש.

נשיקות - יש.

הרוגים - יש ויש.

ההוא, שבדרך כלל רוצה להחריב את העולם, רוצה עכשיו רק למכור את הטילים, שגנב מארצות-הברית, לאויב. העזרת שלו, הליירי צ'פלין - זניאלה ביאנקי נלקחה מרוסיה באהבה. שאר שעשועי הסרט לקוחים מסרטים אחרים.

למען הגברים, נאספו כאן כל הפעולות והפעילויות המרהקות מכל סרטי המתח וההיגול ביחד. למען הנשים נאסף כאן אוסף התלבושות הגדול ביותר שנראה אי-פעם בקולנוע, מאז הסרט האחרון של דוריס דיי.

כולם

ביחד

התחיה (גורדון, תל-אביב; גרמניה-צרפת-איטליה). הגרמנים נתנו את הבכאי - רולף הנסן, ואת המטיק - הנס אביך, ואת הקצת האיטלקים נתנו כמה שחקנים ועוד קצת כסף, והצרפתים נתנו כנראה את החיפוי, ועוד קצת כסף.

את השגו של הסיפור על הנסין המנסה לכפר על עזות נערותו, ומוצא משמעות חדשה לחייו בעזרת לונקיים, בחרטה ובי-חזרה בתשובה, טולסטוי נתן את הרומנטיקה, והצבעים החרודים הוסיפו הגרמנים. את

נוכבנית בדרך

מוראים לה: חיה ברמודה. הגובה שלה: גבוה. הרוחב: רחב.

הגיד: 19.

צבע השיער: בלונדי, טבעי, זוהר.

צבע העור: רודו.

העניינים: חומות.

שיניים: יש.

דעתה על:

● בחורים: יש לי חבר קבוע. אבל לפעמים יש לי גם פגישות, כמו שאומרים. כשעבדתי בקפה סיני, בתור מלצרית, כל מכונה שהיתה עוברת ורואה אותי, היו באים לשתות. אחר כך בעל בית-הקפה אמר שאני לא באה לעבודה, כי בלילה אני עסוקה עם בחורים. זה לא נכון. יש לי חבר קבוע.

● עצמה: אין לי מושג אם יש לי כשרון או אם אני רוצה לשחק. אומרים שאני יפה. אז מה אני אעשה אם הו מציעים לי, ואם היה לי כישרון, כמו שאומרים, הייתי מסכימה להיות שחקנית

מי אתה,

מר גודאר?

גודאר משתמש בקולנוע כמכשיר אידיאלי ליצור דיוקן של העולם של ימינו, כותב עליו אחד המבקרים. הוא מצויר את הנשואין, האהבה, הפירסומה, היהיה המינהגים, התאחדות; ואם בעוד שנים ירצה משהו ללמוד משהו על החברה שלנו - הוא יוכל ללמוד זאת מסרטיו של גודאר.

לעומת זאת, אומר מבקר אחר: "סרטיו מלאים קטעים מעורפלים. וכולם מתעלמים מהם, ומתנהגים כאילו לא היו קיימים. בצד קטעים בלתי-מוכנים הוא מביא קטעים שדופים, ולקהל ולמבקרים נדמה שמשום-מה לא ירדו לעומקם."

מישל קורנו, הצרפתי, אומר עליו: "אפשר לראות את הסרטים שלו ולמות." וריימונד דורנאס אומר עליו: "אני מוצא את סרטיו רעים בצורה מנוכחת."

מי הוא ואין לוק גודאר? עד עכשיו קשה היה לברר זאת. כמעט



"לחיות את חייה": קארינה

אף אחד מהסרטים המרובים, שהוא מייצר מדי שנה, לא הגיע ארצה. עכשיו, לאחר שהחברר שלאמנות יש הצלחה בארץ, ושני בתי קולנוע מקרינים בתל-אביב סרטים אמנותיים בלבד, עומד גודאר להגיע לכאן.

קולנוע פאריז מקרין בימים אלה את אלפא 60, וכיון

המישחק הגרוע סיפקו הורסט בוכהולץ ומרים ברו.

שודדי המהפיכה

הטובים, הרעים והקשוחים (תמר, תל-אביב; איטליה) בתור סרט פעולה זהו סרט טוב. הוא מתחיל ישר לעניין. תמונה ראשונה - הוצאות הורג במכסיקו, בזמן המהפיכה. תמונה שניה - מראה נהדר של רכבת נוסעת בין ההרים. תמונה שלישית - קצין גבוה כבול בשלשלאות לפסים. הבעיה של מפקד צבא-המישמר של הרכבת היא - לנסוע ולהציל את הרכבת מהשודדים היורים עליה, או לחכות ולהציל את הקצין הכבול.

לאחר ההתקפה על הרכבת מגיע הסרט אל גיבוריו הראשיים - שודד אכזרי וטוב-לב, שלחם פעם למען המהפיכה, ועכשיו הוא מוכר למפקחים נשק (שחקן מצויין בשם ז'אן מריה וולונטה), נערה יפהיפה, עוד

קבוצה של שודדים, ואמריקאי המצטרף אליהם בערמומיות, הולך איתם באשר הם הולכים, ומסרחויו מתגלות רק בסוף. יש התקפות על מיבצרים צבאיים, קרבות בין ההמונים לשליטים, בין השודדים לבין עצמם, ורק היומרות של הבכאי להכניס ל-סרט גם מחשבה ורעיונות עמוקים על מהות המהפיכה, האנשים הלוחמים למענה - הו-פכת אותו למבולבל ובלתי עיקבי. הגיבור רים פועל בצורה בלתי מנומקת ובלתי מוסכמת, וקטעים שלמים אינם מתקשרים כראוי בעלילה.

תדרוך

אמנות

אלפא 60 (פאריז, תל-אביב) ז'אן לוק גודאר (ראה מיטגרת) מתאר את העולם שבו אנו חיים, ואילו אנתו מתקדמים. עולם שבו מכוונות ואוטומטים מכונים את פעולות האדם

קולנוע. אני חושבת שהייתי יכולה לעשות קריירה בזה. דעתה על הנישואין: אני לא מחפשת להתחתן. אם אפשר, הייתי רוצה קודם לעשות קריירה. על פוליטיקה: אני באמת לא יודעת. לא חשבתי על זה. על תיאטרון: לא ראיתי כלי-כך הרבה הצגות בזמן האחרון. על ספרות: אין לי הרבה זמן לקרוא. אני עובדת. הספרים שהיא קוראת: שבועוני נשים. השחקנים שהיא מעריצה: בריז'יט בארדו. האנשים שהיא אוהבת: לא חשוב. מח אני יודעת? והסאלה היא מה יש באחרות שאין בה מדוע הן הצליחו והיא עדיין לאז אם יש אזהר במאי, או מגלה כוכבות, שיש לו תשובה עלייך, הוא יכול לפנות אליה. היא תשמח לשוחח איתו.



ברמודה

"אלפא 60": קארינה וקונסטנטין

שהקהל מצביע בעד הסרט ברגליו, מתכוון הקולנוע להמשיך בפסטיבל של סרטים. שני סרטים נמצאים אצלו מוכנים להקרנה, ובעלי הקולנוע מחפשים אצל המפיצים סרטים נוספים. בעיקבות קולנוע פאריז ילך גם קולנוע מקסים.



אחרי אלפא 60 יוכל הקהל הישראלי לראות בקולנוע פאריז את חבורה לחוד - סיפור על שני בחורים המפתים נערה תמימה (אנה קארינה) ועורכים יחד עימה שוד אצל דורתה. הנערה היא בחורה פשוטה, רגילה וצנועה. היא משתוקקת, כמו הרבה אנשים טובים וצנועים, לזרוק מעליה את כל הכבלים החברתיים הכובלים אותה, והיא עושה זאת, בהסנות רבה, במהלך הסרט. השוד מסופר במונחים של סרט גנגסטרים פשוט, וגודאר משיג אפקטים מזהירים, מצחיקים ומדהימים כאחד, כשהוא מתיימר לתת לקהל שלו סיפור על שלישית-גנגסטרים רגילה, ובעצם מראה לו דברים אחרים לגמרי, מציאותיים, בלתי-דרמטיים.

אחרי חבורה לחוד יוצג באותו קולנוע הסרט אשה נשואה, תיאור של עשרים וארבע שעות בחיי אשה נשואה, ובקולנוע מקסים יוצג באותו זמן לחיות את חייה, דוקומנט דרמטי על הזנות בעולם, שבאמצעותו מתוארת בעצם זונה אחת, שהיא רק סיבה המאפשרת לגודאר לספר סיפור על אשה צעירה, המחפשת את מקור מה בעולם זר ונוכרי.

גודאר הוא איש-קולנוע מובהק. כל דבר שהוא עושה עם המצלמה - כמו שיחה חסרת-ערך ברחוב - יש בו אמנות. הרברים הכי סתמיים שהוא עושה - מבחינה קולנועית הם מוצדקים. יש להם משמעות, אומר מבקר חשוב.

הוא כשרוני, אבל שטחי ורדוד. הוא יכול לראות איפה יש בעייה, אבל הוא לא מסוגל לספל בה. כל פעם שהוא עוסק בנושא רציני, המחייב הבנה, הוא עושה את זה באופן הכי הלגארי שיכול להיות. הוא מסוגל לגלות לנו עוד מוטב שבעיית האדם היא חוסר-הקומוניקציה, אומר עליו מבקר חשוב שני.

מי הוא גודאר? בפסטיבאל סרטיו המתקיים כעת בתל-אביב, אפי-שר לגלות זאת.

ואת מחשבתו, והאדם, שחלל להיות אדם והופך, אוסף של פעולות פיזיות ורוחניות, פועל לפי הוראות המחשבים, שהן תוצאה של עיבוד הגיוני של נתונים. הכל מופעל שם לפי ההגיון המחמטי של המכונה, וכל הערכים שהיו קיימים לפני כן - אהבה, הכרה, רגשות, תחושות - כל אורות-הגיאון וחלונות-הזכוכית הענקיים. למי קושן (אוי קונסטנטין), הבלש הפרימיטיבי הפרוע, העונה בדרך כלל לכל מיני חולשות ותאוות אנושיות של קהל הצופים, מגלה את העיר הזאת ומחסל אותה, כדרכו בקודש, בכמה יריות אקדה.

חוף אלפא 60 אפשר לראות השבוע ממוזיאון של חולות. חולות מתמוסטים, חולות נודדים, חולות נשפכים כמו מים, מתעופפים כמו רוח ומייללים בסופה, בסרט היפני הנהדר אשה בחולות (מקסים, תל-אביב). שני אנשים חיים שם יחד, שבויים בתוך החולות, ונאבקים בהם כל אחד לבדו, איש איש בדרך.

ביצאנית הצמרת (ארמון-דוד, תל-אביב) מתאר לואיס בוגואל אשה מכובדת ממשפחה אמידה וטובה, הנותנת חופש לסטיותיה ותשוקותיה המדוכאות בחלומות בלילה, ובכילוי בבית-בושת משעה שתיים עד חמש אחר הצהריים. וחוף מזה לא כדאי לוותר על משחקן המצויין של פול סקופילד באדם לכל עת (גת, תל-אביב), ועל סרטו השני של קלוד ללוש - לחיות כדי לחיות (צפון, תל-אביב).

הומור

ההומור הטוב זוכה, בצדק, להצלחה גדולה בזמן האחרון. אילוף הסוררת (מוגרבי, תל-אביב) הגיע לשבוע שישי, ויחד איתו, הגיע לאותו שבוע גם הסרן האמין מקופנץ (תכלת, תל-אביב). אנו יודי הפלא (אורינו, תל-אביב) הגיע כבר לשבוע עשירי וסקנדל במשפחה, נמצא רק בשבוע השלישי שלו, אבל יתכן שהוא ישיג את כולם.